

Chương 37

“Ngày mai, chúng ta đi bán tể mẹ vợ đi!”

Mẫn Nhu đang đẩy cửa vào thì khựng lại, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể sau lưng quen thuộc, không có phản kháng, tùy ý Lục Thiếu Phàm đem cô ôm vào trong lòng, chiếc cằm dưới tựa nhẹ vào bờ vai thon của cô, gất gao nắm lấy tay, dường như muốn cô dung nhập trong cơ thể.

Lục Thiếu Phàm đối với mẹ của cô xung hô tôn kính mà cung khiêm, đối với Hồng Lam lại tỏ ra bất hòa đối lập hoàn toàn, chẳng lẽ, Lục Thiếu Phàm không nghe những lời đồn của người ngoài đối với cô và mẹ cô sao?

Tiểu tam cùng con gái của người tình, kí ức hai mươi năm trước tại Mẫn gia chợt hiện lên, liền như bóng với hình, người bên ngoài đều chỉ trích, cô cũng không để ý, duy chỉ với cái nhìn âu yếm của người đàn ông trước mặt này, làm cho cô vẫn không dám đem chuyện của mẹ thẳng thắn với Lục Thiếu Phàm.

Bởi vì rất để ý, cô sợ, Lục Thiếu Phàm một khi phát hiện ra chuyện hèn mọn như thế này, cô sẽ không biết làm sao, sẽ làm hạnh phúc hiện tại nhanh chóng theo khe hở bay đi.

Ở trong lòng của anh, quay người lại, cô cẩn thận nhìn anh, trong con ngươi đen láy mà trong suốt, cô không tìm thấy cái gì là nguy trang giả dối, trong lòng đau xót, ý lại hoàn toàn vào người Lục Thiếu Phàm, hấp cái mũi, rầu rĩ nói:

“Cám ơn anh, Thiếu Phàm!”

Ngón tay thon dài khẽ ngắt chiếc mũi của cô, trong đôi mắt đều là nhu tình như nước, Lục Thiếu Phàm chính là càng thêm ôm chặt cô, khẽ ấn cái trán cô xuống rồi hôn nhẹ vào, đem đầu của cô đặt trong ngực mình, cho dù cô có nỗi khổ riêng hay không đủ dũng khí nói ra chuyện của mình.

“Ba ba, ba lại đến giành mẹ với Đậu Đậu!”

Ở ngay cửa phòng, Đậu Đậu vừa tắm xong đang đứng, cặp lông mày nhíu lại giống như vụn bánh quai chèo, đan vào nhau, đôi tay múp mấp nhỏ bé chỉ thẳng vào Lục Thiếu Phàm đang ôm Mẫn Nhu, cái miệng nhỏ nhắn vênh lên thật cao, đặng đặng chạy đến bên cạnh Mẫn Nhu, ngược đầu hướng Lục Thiếu Phàm reo lên:

“Ba ba, ba ba không ngoan, bà nội bảo ba ba ngủ ở phòng khách, ba ba mà trộm mẹ của Đậu Đậu, Đậu Đậu sẽ đi mách bà nội đó!”

Mẫn Nhu xấu hổ từ trong lòng Lục Thiếu Phàm ngời dậy, ánh mắt nhìn quét qua hai đôi mắt to nhỏ của cha con đang trừng nhau, bất đắc dĩ đem tóc dài vén sau tai, ngòai xỏm xuống, hương về mặt bất mãn của Đậu Đậu, dở đành:

“Ba ba không có giành mẹ với Đậu Đậu, Đậu Đậu hiểu lầm rồi, ba ba đang định trở về phòng mình ngủ!”

Đôi mắt to lúng liếng của Đậu Đậu tràn đầy hoài nghi, ôm lấy cổ Mẫn Nhu, quay qua nhìn khuôn mặt thản nhiên không hờn giận của Lục Thiếu Phàm, xua đuôi nói:

“Đậu Đậu và mẹ đã buồn ngủ, ba ba mau đi nhanh đi!”

Lục Thiếu Phàm hơi hơi nheo lại mắt, mâu quang nhạt tỏ ra hờn giận, khóe môi khẽ nhếch lên, Mẫn Nhu biết anh đang tỏ ra bất mãn, nhưng cũng chỉ giả vờ như không biết, quay đầu sửa sang lại áo ngủ của Đậu Đậu bởi vì vội vàng chạy tới mà chưa mặc xong.

“Tiểu Hán gian!”

Lúc Lục Thiếu Phàm rời khỏi, chỉ để lại duy nhất một câu, ngữ khí trách móc làm cho Mẫn Nhu ôm Đậu Đậu đang đắc ý, nhin không được lắc đầu cười khẽ.

“Mẹ, chúng ta cùng ngủ đi!”

Đậu Đậu nhảy ra khỏi vòng tay của Mẫn Nhu, hai cái chân ngắn cố hết sức trèo lên trên, khuôn mặt nhỏ nhắn tỏ ra đầy vui sướng, nghiêng chiếc đầu nhỏ như ông cụ non gọi Mẫn Nhu.

Mẫn Nhu liếc mắt về phía cửa phòng, trong mắt tràn ngập ý cười, đứng dậy vén chăn lên, cùng Đậu Đậu nằm vào trong chăn.

Ánh đèn vàng nhạt ấm áp, phản chiếu lên bức tường bên cạnh, di động trên đầu tủ phát ra tiếng vang, Mẫn Nhu sợ Đậu Đậu bị đánh thức, liền cầm lấy điện thoại, khi nhìn thấy tin nhắn trên màn hình, là của Lục Thiếu Phàm gửi.

Nội dung tin nhắn mang đầy ý tứ làm nũng, Mẫn Nhu bắt giắc mỉm cười, đôi mắt tỏ ra ngọt ngào, lười biếng tựa vào đầu giường, đầu ngón tay đụng vào màn hình, trả lời lại tin nhắn của anh:

“Uống thuốc rồi ngủ sớm một chút đi, ngày mai còn đi gặp mặt mẹ em!”

Mẫn Nhu khẽ nhìn qua Đậu Đậu đang nằm ngủ bên cạnh, trên gương mặt mũm mĩm thoáng hiện hai cái lúm đồng tiền, cái miệng nhỏ nhắn mở ra, đang ở trong giấc mơ đẹp sao?

Mẫn Nhu vui mừng khẽ vuốt cái đầu nấm, một bên tay dùng điện thoại nhắn tin ba chữ, không định nhắn thêm nữa, chỉ là đột nhiên, rất muốn nói cho anh, cho anh biết tình cảm của chính mình, cho dù giữa bọn họ không ở gần nhau, không cần lúc nào cũng nói ra ba chữ ấy.

Mệt mỏi ngáp một cái, Mẫn Nhu vừa mới chuẩn bị buông di động vẫn không hề có động tĩnh, nằm xuống ngủ liền phát hiện trong lòng bàn tay khẽ rung lên, màn hình lóe sáng hiện lên dòng tin nhắn ngắn gọn của anh: anh cũng vậy.

Mẫn Nhu trong lòng dâng lên một nụ cười ấm áp, cũng không có trả lời lại tin nhắn, mà là lựa chọn tắt đèn, mang theo hạnh phúc tràn đầy, nhẹ nhàng ôm lấy Đậu Đậu, cùng tiến vào mộng đẹp.

Lục Thiếu Phàm đối với chuyện mẹ của cô, thực để tâm, sáng sớm liền cùng cô đi mua đồ dùng bái tế, sợ quên cái gì, còn cố gắng hỏi han người bán hàng những thứ cần thiết, ngôn ngữ thận trọng làm cho Mẫn Nhu tâm ấm mà cảm động.

“Anh bị thương, để em lái xe cho!”

Lục Thiếu Phàm cũng không từ chối lời đề nghị của Mẫn Nhu, khoe môi mỉm cười, nhìn Mẫn Nhu tỏ ra ân cần, vui vẻ cầm đồ rời ngồi vào ghế lái phụ.

Mẹ của Mẫn Nhu được mai táng ở nơi tốt nhất trong nghĩa trang, Mẫn Nhu còn nhớ rõ trong trí nhớ sau khi xử lý xong tang sự của mẹ, Hồng Lam tỏ ra một bộ dạng không cam lòng, kiêu ngạo ương ngạnh chỉ vào người mẹ vĩnh viễn vẫn không tỉnh lại, tùy ý nói xấu, hoàn toàn không để lại một chút ý tứ nào cho người đã khuất.

Bàn tay nhỏ bé khẽ nắm chặt tay lại, Lục Thiếu Phàm bỗng nhiên vươn bàn tay to ra, ôn nhu nắm lấy cánh tay của nàng, Mẫn Nhu dừng xe lại, nhìn ánh mắt quan tâm của Lục Thiếu Phàm, thân nhiên cười, cũng thả lỏng cơ thể đang căng thẳng.

“Chúng ta đi lên đi!”

Mẫn Nhu cùng Lục Thiếu Phàm vừa xuống xe, liền nhìn thấy trong bãi đỗ xe ở nghĩa trang có một chiếc Audi A8, Mẫn Nhu tò mò nhìn biển số xe có màu đỏ, đó là xe quân dụng, hơn nữa hẳn là quan quân cấp cao mới có thể sử dụng, không lẽ trong nghĩa trang này có an táng người nhà của quân nhân?

Trên đường lớn sạch sẽ, bước chân của Mẫn Nhu có chút nặng nề, trong trí nhớ mơ hồ, cô chỉ nhớ rõ mẹ chưa bao giờ vui vẻ, lúc cô còn nhỏ, mỗi lần Hồng Lam đến tới trước cửa nhà, trước mặt hàng xóm láng giềng, đều làm nhục mẹ cô, về phần mẹ, Mẫn Nhu nhớ lại tình cảnh bi thương lúc ấy, lại có cảm giác đau xót chỉ muốn trốn tránh.

Mẹ của Mẫn Nhu được an táng ở tận cùng bên trong, dọc theo con đường quanh co, cô cùng Lục Thiếu Phàm đi ngang qua các mộ bia chính tề, bất ngờ nhìn thấy thân ảnh cao lớn đang đứng trước mắt, bước chân trở nên kiềm hãm, mà Lục Thiếu Phàm đang đi bên cạnh cô, rõ ràng cũng không dự đoán được ở chỗ này gặp được Mục Minh Sâm, không khỏi kinh ngạc dừng lại bước chân.

Mục Minh Sâm ánh mắt thâm trầm xẹt qua Lục Thiếu Phàm, rồi dừng lại ở gương mặt Mẫn Nhu, ánh mắt quá mức chuyên chú làm cho Lục Thiếu Phàm theo bản năng đi về phía trước từng bước, che lại hơn nửa thân thể Mẫn Nhu, cố gắng không tỏ ra giận dữ, ôn tồn nói:

“Mục tư lệnh cũng đi bái tế ai sao?”

Mục Minh Sâm làm quân nhân, năng lực sâu sắc của ông đã phát giác ra địch ý của Lục Thiếu Phàm, ánh mắt dời đi khỏi Mẫn Nhu, nhìn khuôn mặt tuấn tú của Lục Thiếu Phàm cười nhẹ, vẫn không nhiều lời, chỉ là gật đầu nhận thức lời hỏi thăm của Lục Thiếu Phàm, sau đó, bộ dáng trầm ổn, lướt qua khỏi người bọn họ, rời khỏi nghĩa trang.

Mẫn Nhu quay đầu nhìn bóng dáng Mục Minh Sâm, liên tưởng đến xe quân dụng ở bãi đỗ xe, lại chẳng cảm thấy gì lạ, chả trách vị này là một tư lệnh, mỗi lần bắt gặp ánh mắt này cô lại thấy hít thở không thông.

Lục Thiếu Phàm ôm chặt lấy cô, Mẫn Nhu khó hiểu nhìn về phía anh, lại phát hiện gương mặt anh tuấn tỏ ra cười nhẹ, nhìn theo ánh mắt của cô đang cúi đầu.

Mẫn Nhu mê hoặc suy nghĩ đến việc vừa rồi Lục Thiếu Phàm dùng thân thể ngăn trở tầm mắt của Mục Minh Sâm, buồn cười hỏi:

“Anh sẽ không ghen với một vị tư lệnh lớn tuổi đấy chứ?”

“Không có gì là không có khả năng, nhưng là nếu là thật, anh sẽ làm cho khả năng này hoàn toàn biến mất!”

Sắc mặt Lục Thiếu Phàm quá mức nghiêm túc, làm cho khuôn mặt Mẫn Nhu đang vui vẻ cũng trở nên im bật, lay nhẹ cánh tay của anh, tỏ ra làm nũng: “Đừng nghĩ nhiều như vậy, Mục tư lệnh đáng tuổi cha em, hơn nữa ông ấy có quen biết với Lục gia, làm sao có thể làm ra chuyện này!”

Trên thực tế, Lục Thiếu Phàm đang nhìn đến bó hoa bỉ ngạn đặt cạnh bia mộ mẹ của Mẫn Nhu, cúi đầu nhìn bó hoa trong tay, cũng là hoa bỉ ngạn, nhưng rõ ràng, bó hoa đặt trước bia mộ kia lại tinh tế xinh đẹp hơn, mỗi một đóa hoa giống nhau được lựa chọn kĩ càng, nụ hoa tươi mơn mớn, nhìn hoa có thể thấy tâm ý của người này như thế nào.

Trước bia mộ bằng đá cẩm thạch, tên của người chết được điêu khắc rõ nét - Diệp Thi Khởi, có một tấm hình trắng đen, người phụ nữ trong ảnh so với Mẫn Nhu y như từ một khuôn đi ra, xinh đẹp lộng lẫy, tuy thiếu đi sự diễm lệ trẻ trung như Mẫn Nhu, nhưng lại hơn vài phần thanh tao ôn nhu.

Lục Thiếu Phàm tầm mắt lướt qua Mẫn Nhu đang cúi xuống bày biện đồ cúng, như đang suy nghĩ gì đó anh lại ngẩng nhìn người phụ nữ xinh đẹp trong ảnh trên bia mộ, lông mi dài nhỏ nhắn, mâu quang chợt lóe lên rồi vụt tắt, quay lại nhìn con đường nhỏ họ vừa đi qua.

Mẫn Nhu cầm lấy bó hoa bỉ ngạn không rõ lai lịch này, nghi hoặc bĩu môi, cô biết mẹ thích nhất là loại hoa này, nhìn ra được tâm ý của người đến bái tế mẹ hôm nay, cô không vứt bỏ nó, mà để lại một bên, đem đồ cúng sắp đặt ngay ngắn, sau đó cùng Lục Thiếu Phàm cùng nhau cung kính hướng tới bia mộ cúi đầu.

“Mẹ, con kết hôn rồi, đây là chồng của con Lục Thiếu Phàm.”

“Mẹ.”

Nghe Lục Thiếu Phàm gọi mẹ, từng cơn gió lạnh đang thổi qua nhưng cô không cảm thấy lạnh chút nào, gất gao nắm lấy tay Lục Thiếu Phàm, nhìn di ảnh của mẹ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn là nụ cười hạnh phúc.

Mẹ, con hiện tại rất hạnh phúc, thì ra cái gọi là tình yêu thật sự không nhất định phải là nhất kiến chung tình, cũng có thể là lâu ngày sinh tình, gặp được Thiếu Phàm, con mới hiểu, cái gì gọi là duyên phận trời định!

Mẹ, khi còn bé, mẹ nói cho con biết, là ý này sao?

Đến gần trưa, Mẫn Nhu cùng Lục Thiếu Phàm liền rời khỏi nghĩa trang, mà chiếc xe quân dụng Audi A8 cũng biến mất, toàn bộ bãi đỗ xe chỉ còn lại vài chiếc xe ít ỏi.

Xe chạy trên đường cao tốc, Mẫn Nhu dựa vào ghế ngồi, từ từ nhắm hai mắt, hồi tưởng lại mọi suy nghĩ hỗn loạn của mình, bên trong xe phát ra tiếng nhạc nhẹ nhàng, làm cho tâm tình của cô chậm rãi bình tĩnh như lúc ban đầu.

“Thiếu Phàm, vì sao anh không hỏi về chuyện của mẹ em?”

Từ lúc quen biết cô đến khi cưới cô làm vợ, Lục Thiếu Phàm đối với thân thể của cô cũng không hề có ý kiến gì, thậm chí những tin đồn ầm ĩ cũng không đến tai của cô, rốt cuộc thật sự là có người sinh sự hay là Lục Thiếu Phàm có thể áp chế những lời đồn đại ác ý, cô lại không hề biết?

Cô đối với mẹ con Hồng Lam đều biết, họ cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, cũng không dễ dàng để cô đi lấy chồng thoải mái như vậy, trước giờ đều tìm cách hủy hoại thanh danh của cô, mà nay, hết thấy đều gió êm sóng lặng, thật sự là không thể tưởng tượng.

Nghe được câu hỏi của Mẫn Nhu, Lục Thiếu Phàm chỉ cười nhẹ, nhìn xe chạy phía trước, ngữ điệu mang theo sự vui mừng: “Bởi vì anh tin, sớm hay muộn có một ngày, em sẽ chủ động nói cho anh biết.”

Lục Thiếu Phàm vẻ mặt chắc chắn mà tự tin, khóe môi khẽ mỉm cười làm cho Mẫn Nhu không thể không thừa nhận, Lục Thiếu Phàm có thể làm cô nguyện ý nói cho anh về người mẹ đã khuất, cũng biểu thị, cô đối với Lục Thiếu Phàm đã hoàn toàn mở rộng cửa lòng.

Mẫn Nhu đem đầu tựa vào vai Lục Thiếu Phàm, cùng anh nhìn về chiếc xe phía trước, vừa tự lẩm bẩm vừa bày tỏ: “Mẹ của em là người vợ chân chính duy nhất của ba, cho đến khi Hồng Lam mang theo Mẫn Tiệp vừa tròn ba tuổi đến trước cửa nhà, mẹ em lựa chọn buông tay, chỉ là không nghĩ đến, lúc rời đi thì lại mang thai em.”

“Lúc đó em lại nghĩ, nếu khi đó mẹ chỉ một thân một mình như vậy, kết cục sau này có thể hay không không hẳn được một ngôi mộ hoàn chỉnh như vậy?”

“Sau này, dì Lý nói cho em biết, mẹ là cô nhi, cùng với ba là người yêu khi còn học đại học, sau đó không biết vì cái gì, mẹ đột nhiên rời khỏi ba, sau đó ba

trở nên suy sụp, thường xuyên uống rượu, có một lần không cẩn thận... Lúc mẹ gả cho ba cũng không biết, mẹ gả cho ba hai năm cũng chưa mang thai, khi đó tư tưởng của mọi người còn bảo thủ, hơn nữa Hồng Lam dắt theo Mẫn Tiệp xuất hiện, người lớn trong nhà Mẫn gia đều buộc mẹ rời khỏi ba, hơn nữa Hồng Lam mỗi một lần đều mang theo Mẫn Tiệp đã ba tuổi trước mặt mẹ quỳ xuống, mẹ vốn không phải là người nhẫn tâm, nhưng cũng có tôn nghiêm của chính mình, không để ý sự sám hối của ba, trực tiếp kí tên vào đơn xin ly hôn...”

Hồi tưởng lại một đoạn quá khứ chua xót, bên trong xe cho dù có mở máy sưởi, Mẫn Nhu vẫn cảm thấy tay chân lạnh lẽo, toàn thân hơi hơi phát run, xe bỗng nhiên dừng lại ngay bên góc đường, Mẫn Nhu khó hiểu ngẩng đầu, lại bị Lục Thiếu Phàm gắt gao ôm lấy.

Tiếng nhạc du dương vẫn quanh quẩn vang lên trong xe, Mẫn Nhu quỵn luyến nằm trong lòng Lục Thiếu Phàm, ngửi thấy mùi hương quen thuộc của Lục Thiếu Phàm, bản thân cũng thả lỏng để cho mình quên những việc không vui đã qua.

Mẫn Nhu không có nói cho Lục Thiếu Phàm, mẹ của cô có chứng bệnh trầm cảm nhẹ, sau chuyện dây dưa giữa ba và Hồng Lam, làm cho bệnh của mẹ càng nặng thêm, cho đến ngày rời khỏi nhân gian, lưu lại một mình cô đối mặt với sự thật tàn nhẫn lúc đó.

“Nếu như quá khứ rất tàn nhẫn, vậy thì không nên quay đầu lại, về sau mặc kệ có phát sinh chuyện gì, anh đều ở bên cạnh em, sẽ không để em có cơ hội đau một lần nữa!”

Lục Thiếu Phàm trịnh trọng hứa hẹn, từng chữ từng chữ rơi vào trong tai của cô, Mẫn Nhu không nói gì, chỉ dùng sức càng ôm lấy Lục Thiếu Phàm, bên trong đôi mắt sưng đỏ, cô mạnh mẽ thu hồi nước mắt.